

Győri Ítéltábla
Gf.II.20.151/2015/5/I.

A Győri Ítéltábla a dr. Papp Dávid József LL.M. ügyvéd által **felperesnek** a dr. Szováti Szabolcs ügyvéd által képviselt **I.r. és II.r. alperesek** ellen **felelősség megállapítása** iránt indított perében a Győri Törvényszék 2015. július 23. napján kelt 11.G.20.589/2014/38. szám alatti ítélete ellen a felperes által 39. szám alatt előterjesztett fellebbezés folytán megtartott tárgyalás alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

Az ítéltábla az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 nap alatt fizessen az alpereseknek mint egyetemleges jogosultaknak 63.500 (Hatvanháromezer-ötszáz) Ft másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A cégnyilvántartásban a Cg....cégjegyzékszám alatt bejegyzett, "A" Kft-t az alperesek a 2011. augusztus 29. napján kelt létesítő okirattal alapították, 1.000.000.Ft törzstőkével. Az ügyvezetői tisztséget betöltő, fogászati asszisztens I.r. alperes a törzstőkéből 100.000.Ft - míg a II.r. alperes 900.000.Ft névértékű törzsbetéttel részesedett. A társaságot a cégbíróság a 2011. szeptember 1. napján kelt végzésével jegyezte be a cégjegyzékbe. A társaság tevékenységi körébe - más mellett - fogorvosi járóbeteg-ellátás tartozott.

A II.r. alperes az ausztriai székhelyű "B" GmbH-től (a továbbiakban: "B") reklámhirdetést rendelt meg 1.750. euró díjért, melyet a II.r. alperes fizetett ki, mivel az "A" Kft-nek sem tevékenysége, sem bevétele nem volt. A reklámhirdetés a "B" által kiadott lapban a 2012. évben jelent meg egész oldalas terjedelemben. Az egész oldalas hirdetés a felperes 2011. szeptember 22. napján kiadott reklámozási irányelvei 5. cikk c/ pontjába ütközött, mivel aszerint a nyomtatott sajtóban megjelenő hirdetés legfeljebb a nyomtatott sajtótermék oldalának 1/4-ét töltheti ki. Az irányelv megsértése miatt a felperes a Linzi Tartományi Bíróságon az "A" Kft-vel szemben keresetet terjesztett elő, melyben a cég további jogsértéstől eltiltását, a tilalmazott reklámozási tevékenység nyilvánosságra hozatalát és az ezzel kapcsolatos költségek előlegezését kérte. Az osztrák keresetlevelet a Soproni Járásbíróság 2012. február 24-én kézbesítette az I.r. alperesnek. Az osztrák bíróság a keresetlevél mellékletében figyelmeztette a céget, hogy az eljárásban köteles jogi képviselőt meghatalmazni, ennek elmulasztása esetén a bíróság úgy tekinti, hogy hozzájárul a keresetben foglaltak teljesítéséhez. Az "A" Kft. által megkeresett "B" az előzetes ígérete

ellenére a cég részére jogi képviselőt nem biztosított, más osztrák ügyvéd több ezer eurós munkadíját pedig a cég nem tudta megelőlegezni. A Linzi Tartományi Bíróság a 2012. június 18. napján jogerős 29.Cg.15/12 w8 számú ítéletében kötelezte az "A" Kft-t, hogy hagyjon fel a jogsértő reklámtevékenységgel, egyben a felperes javára 3.418,42 euró perköltség megfizetésére is kötelezte. Az ítélet felhatalmazta a felperest a rendelkező rész nyilvánosságra hozatalára, melynek költségét a bíróság 17.346,96 euró összegben határozta meg. Az ítéletben foglalt kötelezettségének az "A" Kft. nem tett eleget. Az I.r. alperes 2011. október 6-án 450.000.Ft rövid lejáratú tagi kölcsönt nyújtott az "A" Kft-nek, melyből a cég 2012. április 6-án 335.000.Ft-ot visszafizetett.

A felperes hitelezőként a törvényszéken 2013. február 4-én terjesztett elő a "A" Kft-vel szemben felszámolási kérelmet. Hitelezői követelését a Linzi Tartományi Bíróság által megítélt 3.418,42 euró meg nem fizetett perköltségben jelölte meg. A törvényszék a 2013. május 2. napján kelt, 2013. június 11. napján közzétett végzésével rendelte el a cég felszámolását. Az eljárásba egyetlen hitelező, a felperes jelentkezett be, követelését a felszámoló f/ kategóriában igazolta vissza. A törvényszék a felszámoló kérelmére a 2014. május 10. napján kelt végzésével az "A" Kft. egyszerűsített felszámolását rendelte el, egyben az adós gazdálkodó szervezetet megszüntette. A felperes hitelezői igénye kielégítetlen maradt.

A felperes keresetében a csődeljárásról és a felszámolási eljárásról szóló 1991. évi XLIX. törvény (Cstv.) 33/A.§-a alapján annak megállapítását kérte, hogy az alperesek a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztét követően ügyvezetési feladataikat nem a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján látták el és ezzel összefüggésben az "A" Kft. „fa” adós vagyona csökkent; illetve a hitelező felperes követelése teljes mértékben történő kielégítése megghiúsult. Az alpereseket „legalább 1.685.811.Ft, legfeljebb 7.025.610.Ft” vagyoni biztosíték nyújtására is kérte kötelezni. A II.r. alperes felelősségét arra alapította, hogy az adós üzletrészei 90%-a tulajdonosaként a cég döntéseinek meghozatalára ténylegesen meghatározó befolyást gyakorolt, így vezetőnek minősült. A fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztének időpontját először az osztrák bíróság ítélete jogerőre emelkedésének napjában (2012. június 18.), utóbb pedig az osztrák keresetlevél kézbesítésének napjában (2012. február 24.) jelölte meg, amennyiben pedig ezt a törvényszék nem fogadná el, akkor a keresetlevél mellékletében a jogi képviselő meghatalmazására engedélyezett 14 napos határidő lejártában: 2012. március 9. napjában. Megítélése szerint a Cstv.33/A.§ (3) bekezdése szerint a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kell, mivel az I.r. alperes a Cstv.31.§ (1) bekezdés a-d/ pontja szerinti iratátadási kötelezettségének határidőben nem tett eleget. Álláspontja szerint az alperesek azzal tanúsítottak felróható magatartást, hogy a linzi bíróság előtti perben jogi képviselőt nem hatalmaztak meg, emiatt nem kerülhetett sor a "B" perbevonására, amely - a "C" fogorvossal szemben indított perhez hasonlóan - átvállalta volna a felperes perköltségét. Az I.r. alperes elmulasztotta, a II.r. alperes pedig nem kezdeményezte a gazdasági társaságokról szóló 2006. évi IV. törvény (Gt.) 143.§ (2) bekezdése alapján a taggyűlés összehívását a "A" Kft. saját tőkéje elvesztése miatt és nem került sor a 143.§ (3) bekezdése szerinti határozatok meghozatalára.

Az alperesek *ellenkérelmükben* a kereset elutasítását kérték. Az osztrák keresetlevél részükre kézbesítését követően minden tőlük elvárható magatartást megtettek, felvették a kapcsolatot a "B" cég alkalmazottjával és okkal bíztak abban, hogy a "B" részükre jogi képviselőt biztosít. Meghatalmazást a perbeli képviselőre amiatt nem adtak, mert az osztrák ügyvédi költségekre a cégnek elegendő pénze nem volt, a tagoknak pedig nem kötelezettsége a cég költségeinek „saját zsebből” finanszírozása. Úgy ítélték meg, hogy az "A" Kft. csekély összegű törzstőkéje ellenére a fogászati tevékenységet meg tudta volna kezdeni, mivel banki hitelből vagy idegen tőkéből az eszközöket beszerezhetette volna.

Az elsőfokú bíróság fellebbezéssel támadott *ítéletével* a keresetet elutasította, egyben kötelezte a felperest 482.600.Ft perköltség megfizetésére. Határozata indokolásában elsődlegesen nem értett egyet a felperes azon álláspontjával, hogy a hitelezői érdekek sérelmét a Cstv.33.§ (3) bekezdése alapján vélelmezni kellene, mivel az I.r. alperes ügyvezető késedelmesen tett eleget az iratátadási kötelezettségének. (Cstv.31.§ (1) bekezdés b/ pont) Rámutatott, hogy a 33.§ (3) bekezdését nem lehet úgy értelmezni, hogy amennyiben az ügyvezető az iratátadásra vonatkozó 30 napos határidőt elmulasztaná az iratok egy része tekintetében, úgy a hitelezői érdekek sérelmét már vélelmezni kellene. Ezért a perben a felperest terhelte a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezése időpontjának, a hitelezői érdeket sértő alperesi magatartásnak, valamint annak és a vagyoncsökkenés közötti okozati összefüggésnek a bizonyítása.

A törvényszék a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkezésének időpontját *2012. június 18.* napjában, a Linzi Tartományi Bíróság ítélete jogerőre emelkedésének napjában határozta meg. A keresetlevél átvételekor, 2012. február 24-én ugyanis az alperesek még okkal bízhattak abban, hogy a cég ellen indított perben a "B" cég - előzetes ígéretének megfelelően - részükre jogi segítséget nyújt.

A további törvényi tényállási elem, az ügyvezetési feladatok hitelezői érdekek figyelembevételével történő ellátása körében a bíróság megítélése szerint egy folyamatot kellett vizsgálni, amely a "B" cégnek adott hirdetési megbízással kezdődött és az osztrák ítéletben foglalt marasztalással végződött. Nem volt az alperesek terhére róható, hogy a hirdetésre vonatkozó korlátozást tartalmazó osztrák kamarai szabályzattal nem voltak tisztában. A keresetlevél átvételekor azonnal intézkedtek és felvették a kapcsolatot a "B" cég alkalmazottjával, "D"-vel, nem tudván, hogy ez a személy őket becsapta. A perbeli jogi képviselőtről amiatt nem gondoskodtak, mert az ügyvédi munkadíjra a cég nem rendelkezett fedezettel. Egyetértett a bíróság azzal a védekezéssel, hogy az alperesektől nem volt az elvárható, hogy saját pénzükből fizessék ki az osztrák per jogi képviselőjét. Elvetette a törvényszék a felperes azon érvelését, hogy az ügyvédi költséget csak meg kellett volna előlegezniük az alpereseknek, mivel azt a "B" cég - a "C" vel szembeni perhez hasonlóan - végül átvállalta volna. A példaként felhozott perben ugyanis a "B" csak a felperes perköltségét viselte, azonban az alperesként perbevonott fogorvos perköltségét nem. Tekintve, hogy az adós "A" Kft. a 2012. év elején az I.r. alperes által nyújtott 450.000.Ft tagi kölcsönrel együtt 1.000.000.Ft készpénzzel rendelkezett, még semmi nem indokolta, hogy a tagok pótbefizetést teljesítsenek vagy a törzstőkéjét felemeljék. Ugyanakkor az osztrák per megindulását követően a pótbefizetés vagy a tőkeemelés nem jelentett volna mást,

minthogy a céget terhelő perköltséget a tagok fizetik ki. Nem értett egyet a bíróság azzal sem, hogy az "A" Kft. alultőkésített cég lett volna, mivel a működési engedély kézhezvétele után tőkebevonással a cég képes lett volna a tevékenységét ellátni. Kiemelte, hogy nem az alultőkésítés vezetett az "A" Kft. fizetéseképtelenségéhez, hanem a "B" alkalmazottja rábeszélésére feladott hirdetés.

Elsődlegesen az elsőfokú ítélet megváltoztatása és a keresetének való helytadás, míg másodlagosan az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése iránt a felperes terjesztett elő *fellebbezést*. Jogorvoslati kérelmében elsődlegesen arra tért ki, hogy megítélése szerint a törvényszék a tényállást tévesen és hiányosan állapította meg. Helyesen az I.r. alperes nem rendelkezett a fogorvosi tevékenységgel kapcsolatban megfelelő képzettséggel, mivel saját nyilatkozata szerint fogorvosi asszisztensként dolgozott. A "B"-nél feladott hirdetéssel a cég egy nem létező szolgáltatást népszerűsített és nem szerepel az ítélet tényállásában az sem, hogy mikor kapta meg az adós cég a működésére vonatkozó hatósági engedélyt. Vitatta, hogy az ügy jogi megítélése szempontjából ne lett volna jelentősége, hogy mikor szerezte meg a működési engedélyt az adós. Sérelmezte, hogy a törvényszék nem vizsgálta a kereset alapján az alperesek magatartása felróhatóságát a Gt.143.§ (2)-(3) bekezdései alapján. Az ügyvezető I.r. alperesnek törvényi kötelezettsége lett volna a taggyűlést összehívni, mivel a saját tőke hamar a törzstőke fele alá csökkent. Állította, hogy az elsőfokú bíróság a felszámoló által megküldött iratokat az utolsó tárgyalási határnapon nem ismerte, a bíró részére a tagi kölcsön szerződést, valamint az osztrák keresetlevél mellékletét a felperesi jogi képviselő mutatta meg, melyből egyértelműen kiderült, hogy amennyiben az adós nem ügyvéddel védekezik, annak következménye, hogy a kereseti kérelemmel egyetért. Vitatta ezért azt az ítéleti megállapítást is, hogy a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet napja 2012. június 18. lett volna. A bíróság álláspontjával szemben helyesen az alperesek felróhatósága körében azt kellett volna vizsgálni, hogy általában elvárható-e, hogy az ausztriai perben védekezzen az adós társaság. Azzal érvelt, hogy az osztrák jog megítélése szerint a "B" hirdetés megjelentetése hibás teljesítésnek minősül, így a "B" perbevonása esetén a "B" teljes marasztalása és a perköltség viselésére lett volna kötelezhető. Az elsőfokú bírósággal szemben az alperesek magatartását „folyamatában” úgy értékelte, hogy az alperesek a cég alapítását követő napon, 2011. szeptember 1-én nem létező szolgáltatást reklámoztak Ausztriában (1.), az osztrák keresetlevél kézbesítését (2012. február 24.) követően az I.r. alperes 2012. április 6-án pénzt vett ki az adós társaságból tagi kölcsön résztörlesztéseként (2.), elmaradt a taggyűlés kötelező összehívása a Gt.143.§-a alapján (3.), a linzi perben az adós nem védekezett (4.), ezt a pert elveszítette és az abban foglalt kötelezettségeket nem teljesítette (5.), majd pedig az alperesek „a korlátolt felelősségük mögé bújva” az adóst felszámolás útján hagyták jogutód nélkül megszűnni. Nem állította az elsőfokú eljárás során, hogy az alpereseknek a saját pénzükből kellett volna osztrák jogi képviselőt fizetniük, hanem csak azt, hogy a Gt.30.§ (3) bekezdése és a 143.§ (2)-(3) bekezdései alapján az adóst olyan helyzetbe kellett volna hozniuk, hogy az osztrák eljárásban félként aktívan védekezzen, illetve pervesztesség esetén teljesítsen. Vitatta azt is, hogy a Cstv.31.§ (1) bekezdés a-d/ pontjaiban meghatározott kógens határidők elmulasztása esetén ne kellene a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni a Cstv.33/A.§ (3) bekezdése szerint. Az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése amiatt szükséges, mert az elsőfokú bíróság elmulasztotta meghallgatni az alpereseket az adós üzleti tervéről, nem kérte be az

adós működési engedélyét, nem fordította le az I.r. alperes részére kézbesített osztrák periratokat, nem vizsgálta, hogy az alperesek eleget tettek-e a Gt. hitelezővédelmi rendelkezéseinek, illetve az ítéltben nem számolt el a felperes által elnöki letétbe helyezett 25.000.Ft-tal. Végül vitatta az elsőfokú bíróság által a terhére meghatározott perköltség összegét.

Az alperesek *fellebbezési ellenkérelmükben* az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérték. Egyetértettek az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással és jogkövetkeztetéssel is. Kiemelték, hogy a Cstv. 33/A. § (3) bekezdése szerint a hitelezői érdekeket csak akkor kell vélelmezni, ha a vezető egyáltalán nem teljesíti a 31. § (1) bekezdésben meghatározott kötelezettségeit. Részletezték, hogy az elsőfokú eljárás során a felperes hivatkozásait, egyszerű fordításban benyújtott okiratait pontosítani kellett. Hivatkoztak arra is, hogy az osztrák bíróság előtti eljárásban az alperesek haladéktalanul reagáltak német nyelven minden felhívásra, hogy a helyzet tisztázódhasson. Kiemelték, hogy önmagában a taggyűlés összehívása hiánya még nem alapozza meg az alperesek felelősségét. Végül utaltak arra, hogy az elsőfokú bíróság által megállapított perköltség a jogszabálynak megfelelő mértékű.

A törvényszék a helyesen megállapított tényállásból helyes jogkövetkeztetésre jutva utasította el a vezetői tisztségviselői felelősség megállapítása iránti keresetet, ezért a fellebbezés nem alapos.

Az ítélet tábla a törvényszék ítélete indokaival túlnyomórészt egyetértett, azokat részletesen megismételni nem kívánja, így azokra csak utal. (Pp. 254. § (3) bekezdés)

Az ítélet tábla a fellebbezésben foglaltakra is figyelemmel az elsőfokú bíróság ítélete indokait az alábbiakkal egészíti ki:

A Cstv.33/A. § (3) bekezdés II. mondata utolsó fordulata nem a Cstv. 31. § (1) bekezdés a-d.) pontjaiban előírt vezetői kötelezettségek késedelmes teljesítéséhez, hanem a nem teljesítéséhez fűzi a hitelezői érdekek sérelmének vélelmét. A nem vitás peradatok szerint az I.r. alperesi ügyvezető a Cstv. 31. § (1) bekezdés b.) pontjában előírt iratátadási kötelezettségét teljesítette, azonban elmulasztotta az arra nyitva álló 30 napos határidőt. Ebből azonban - a Cstv. 33/A. § (3) bekezdés helyes értelme szerint - nem következett, hogy a vezető tisztségviselői felelősség megállapítása iránt indított perben (33/A. § (1) bekezdés) a 33/A. § (3) bekezdés II. fordulata szerint a hitelezői érdekek sérelmét vélelmezni kellene.

Így a törvényszék helyesen ítélte meg azt, hogy a perben a Pp. 164. § (1) bekezdése és a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte annak bizonyítása, hogy a cég fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzete mikor következett be; és ezt követően az I.r. alperes ügyvezető, valamint a törvényhely szerint szintén vezetőnek minősülő II.r. alperes vezetői magatartása a hitelezői érdekek elsődlegességét sértette, mellyel okozati összefüggésben a cég vagyona csökkent., illetve hitelezői követelése kielégítése megghiúsult.

A fellebbezésben szintén vitatott fenyegető fizetéseképtelenség időpontját illetően abból kellett kiindulni, hogy annak kritériumai nem azonosak a Cstv. 27. § (2) bekezdésében

szabályozott adósi fizetéseképtelenség fogalmi elemeivel. A 33/A. § (1) bekezdése szerinti fenyegető fizetéseképtelenség esetén az a döntő, hogy az adós a tartozását az esedékességkor képes-e kiegyenlíteni (BDT213/2881.), a kifizetéshez rendelkezik-e elegendő likvid pénzeszközzel, avagy rövid időn belül pénzzé tehető, forgalomképes vagyontárggyal. A fenyegető fizetéseképtelenség szempontjából azonban annak nincs jelentősége, hogy a cég más - döntően gazdasági, vagy célszerűségi - okból nem kívánja a lejárt kötelezettség kiegyenlítését. Amennyiben az adós vezetői előre látták, avagy kellő gondosság tanúsítása mellett előre láthatták, hogy a lejárt tartozás kiegyenlítésére a cég az esedékességkor nem képes, ennek időpontját követően ügyvezetési feladataikat már nem a társasági érdekek elsődlegessége (Gt. 30. § (2) bekezdése) - , hanem a társaság hitelezői érdekeinek elsődlegessége alapján kötelesek ellátni. (Gt. 30. § (3) bekezdés, Cstv. 33/A. § (1) bekezdés)

A perbeli esetben a felperes által a Linzi Tartományi Bírósághoz benyújtott keresetlevél kézbesítésekor (2012. február 24.), valamint a keresetlevél mellékletében a jogi képviselő meghatalmazására engedélyezett 14 napos határidő lejártakor (2012. március 9.) az alperesek vezetésével működő "A" Kft-nek nem állt fenn lejárt tartozása a felperessel szemben. Az ügyvezetői I.r. alperes és a többségi tulajdonos II.r. alperes az ésszerű és a kellően gondos előre látás tanúsítása mellett sem számíthatott arra, hogy a jogi képviselő meghatalmazása hiányában az első tárgyaláson meghozott - mulasztásos - ítélet olyan összegű perköltség fizetési kötelezettséggel jár, amely meghaladja a cég jegyzett - illetve saját tőkéjét. Helytállóan utalt az elsőfokú bíróság arra is, hogy a keresetlevél átvételekor az alperesek még okkal bízhattak abban, hogy a reklámhirdetést megjelentető "B" cég részükre megfelelő jogi segítséget nyújt. Ezekre figyelemmel helyesen döntött a törvényszék akkor is, amikor a fenyegető fizetéseképtelenség időpontját az osztrák bíróság adós céget marasztaló ítélete jogerőre emelkedése napjában (2012. június 18.) határozta meg.

A Gt.30. § (3) bekezdése és a Cstv. 33/A. § (1) bekezdése említett szabályai szerint az adós cég vezetői csak a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzet bekövetkeztetését követően kötelesek ügyvezetési feladataikat a hitelezői érdekek elsődlegessége alapján ellátni. Emiatt a fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezését, a „kritikus időpontot” megelőzően tanúsított magatartásért, a fizetéseképtelenség előidézéséért, a megelőző gazdasági tevékenység veszteségeiért a vezetők a hitelezők felé nem tartoznak felelősséggel. A fenyegető fizetéseképtelenség bekövetkezését megelőző vagyronvesztéséért, a fenyegető fizetéseképtelenség elhárításának elmaradásáért, a vezető tisztségviselők a Gt. 30. § (2) bekezdése szerint - az utóbb fizetéseképtelenné vált - gazdasági társaság felé tartoznak felelősséggel.

Ezekre figyelemmel az alperesek Cstv. 33/A. § (1) bekezdése szerinti felelőssége megállapítása szempontjából nem volt érdemi jelentősége annak a felperes által hangsúlyozott körülménynek, hogy az osztrák bíróság előtti perben az alperesek nem hatalmazták meg ügyvédet és annak sem, hogy ez milyen okból maradt el. Szintén ugyanezen ok miatt figyelmen kívül kellett hagyni, hogy az adós cég a működésére vonatkozó hatósági engedélyt mikor kapta meg; valamint azt, hogy az alperesek milyen okból nem voltak tisztában az ausztriai székhelyű felperes kamarai szabályzatával, illetve annak magyar jogalanyokra kiterjedő hatályával. A fellebbezésben szintén kiemelt tagi

kölcsön visszafizetése ugyancsak olyan időpontban (2012. április 6-án) történt, amikor az "A" Kft-t a fizetéseképtelenség még nem fenyegette.

Arra a felperes a fellebbezésében helyesen hivatkozott, hogy a Gt. 143. § (2) bekezdése alapján az I.r. alperes ügyvezetőnek az osztrák bíróság ítélete jogerőre emelkedését követően a taggyűlést össze kellett volna hívnia a társaságot fenyegető fizetéseképtelenség miatt. Ugyanakkor a Gt. 143. § (3) bekezdése szerint a korlátolt felelősségű társaság tökevesztése esetén a tagok nem csak a tőkepótlásról és a társaság továbbműködtetéséről határozhatnak, hanem az átalakulás mellett a jogutód nélküli megszüntetésről is. A perbeli társaság, az "A" Kft. társasági szerződése kizárta (8. pont) a tagok részére a pótbefizetés előírását, így a fenyegető fizetéseképtelenséget követően a társaság tagjai a tőkepótlásról csak törzstőkeemelés (Gt. 154. §) - avagy tagi kölcsön nyújtása útján határozhattak volna. Ez ugyan elmaradt, azonban - az említettek szerint - a Gt. 143. § (3) bekezdése nem teszi kötelezővé a társaság tagjai részére vagyonvesztés illetve fizetéseképtelenség esetén a társaság továbbműködtetését. A kötelező törvényi előírás hiányában pedig a fizetéseképtelenséggel fenyegető helyzetet követően a társaság feltőkésítésének elmaradása a hitelezői érdekeket sértő magatartásnak sem tekinthető.

A fellebbezésben foglaltak alapján nem volt indokolt az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése sem, mivel az érdemi döntéshozatalhoz nem volt szükség az adós "A" Kft. üzleti tervére, működési engedélyére, valamint a lefordított osztrák periratokra. A felperes által elnöki letétbe helyezett összeget pedig a törvényszék a felperes kérelmére visszatéríti.

Egyetértett az ítélőtábla a törvényszék határozatával abban is, hogy a pernyertes alperesek ügyvédi munkadíjból álló perköltsége megállapításánál nem tért el a megbízók, valamint a jogi képviselők között létrejött, 2014. február 5. napján kelt szerződésben (P.20.935/2013/2. szám) kikötött munkadíjtól. A törvényszék által tartott tárgyalások számára, a meghatalmazott jogi képviselő jelenlétére és az általa szerkesztett beadványok mennyiségi - és minőségi összetevőire figyelemmel nem volt aránytalan a kikötött díj. (32/2003. (VIII.22.) IM. rendelet (R) 2. § (2) bekezdése)

Ezekre figyelemmel az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 253. § (2) bekezdés alapján helybenhagyta.

A fellebbezés eredménye nem vezetett, ezért a felperes viselni köteles az alperesek másodfokú eljárásban felmerült, ügyvédi munkadíjból álló perköltségét. Ennek összegét az ítélőtábla szintén a már említett megbízási szerződésben kikötött munkadíj alapján az Áfával növelt 63.500 forintban határozta meg.

G y ő r , 2015. november 11.

Dr. Szalai György sk. a
tanács elnöke

Dr. Ferenczy Tamás sk.
előadó bíró

Dr. Bajnok István sk. bíró

A kiadmány hitelül
kiadó: